

Colecția: **ISTORII SECRETE**
Coperta: Stelian BIGAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOERESCU, DAN-SILVIU

Amante și amanți ai unor personalități din vechea Românie – povești tragice : docu-drame și mituri istorice însoțite de consemnări din presă /
prezentate de Dan-Silviu Boerescu. - București : Integral, 2019

Conține bibliografie

ISBN 978-606-992-311-5

94

© INTEGRAL, 2019

Editor: Costel POSTOLACHE
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-992-311-5

Amante și amanți ai unor personalități din vechea Românie – povești tragice

Docu-drame și mituri istorice
însoțite de consemnări din presă
prezentate de Dan-Silviu Boerescu

INTEGRAL

Sumar

**Frumoasa Tita Cristescu, prima și cea mai ghinionistă
Miss România / 7**

**Dolly Chrissolegos, grecoica fatală care a influențat actul
de la 23 august 1944? / 33**

**„Prințul Alb” Barbu Știrbey, reazemul sentimental
al Reginei Maria și sfetnicul credincios al Regelui Ferdinand / 47**

**Elena Lupescu, „femeia cu părul roșu
care-l iubește cu patimă pe Carol” / 63**

**Cella Delavrancea, pianista care a născut
cele mai multe legende erotice / 71**

Ioana Doletti, o Meghan Markle de altădată / 77

**Emil Bodnăraș – secretul din patul „Principesei Roșii”,
răvășitoarea Ileana / 83**

Lămuriri bibliografice / 107

Frumoasa Tita Cristescu, prima și cea mai ghinionistă Miss România

Prima Miss România era fata primului secretar general al Partidului Comunist din România. Dar, în plin capitalism exploziv, nu orientarea politică a tatălui (meseriaș plăpumar de vocație, dar și un pic cârciumar în timpul liber!) i-a distrus viața și cariera, nici relația amoroasă adulterină cu un om foarte bogat (tatăl viitorului regizor genial Liviu Ciulei), ci gelozia și invidia unei ființe obscure, pe care aproape nimeni nu o băga în seamă.

„Partidul Comunist Român (PCR) a fost un partid politic creat în anul 1921 ca rezultat al scindării ramurii bolșevice de extremă stânga de Partidul Socialist din România. În România interbelică, PCR a fost o mică organizație politică ilegală, subordonată Cominternului și, implicit, Uniunii Sovietice. (...) În mai 1921, aripa de extremă stângă a PSdR, profitând de faptul că majoritatea liderilor socialiști erau în pușcărie și în

incapacitate de a-și exercita funcțiile, a votat pentru transformarea partidului în Partidul Socialist-Comunist, redenumit apoi Partidul Comunist din România (PCdR). Primul secretar general a fost Gheorghe Cristescu, de meserie plăpumar. Printre membrii inițiali s-au aflat însă și numeroși intelectuali de valoare, precum Lucrețiu Pătrășcanu sau istoricul Petre Constantinescu-Iași. Actul a fost de o importanță majoră întrucât a dus la scindarea mișcării muncitorești din România pentru următorii 25 de ani.” Interesant este că, la presiunea Cominternului (Internaționala Comunistă), care avea sediul la Moscova și era dirijat de PCUS (Partidul Comunist al Uniunii Sovietice), doar primul secretar general al Partidului Comunist Român din perioada 1921-1944 a fost român – Gheorghe Cristescu. Următorii cinci secretari generali ai partidului au fost toți străini și anume: Elek Köblös, maghiar, 1924-1928; Vitali Holostenko, ucrainean, 1928-1931; Alexandru Ștefanski (Gorn), polonez, 1931-1934; Eugen Iacobovici, evreu, 1934-1936; Boris Ștefanov, bulgar, 1936-1940; Miklós Goldberger, evreu maghiar, în 1940; Ștefan Foriș (István Fóris), evreu maghiar, 1940-1944. Explicația consta în faptul că URSS, căreia îi făceau cu ochiul întinse regiuni din țara noastră, așa cum fusese ea reîntregită după 1918, în special Basarabia, Bucovina și Gurile Dunării, avea interese teritoriale explicite legate de România. Ca atare, mizând și pe existența unor grupuri minoritare însemnate numeric, a trântit Regatului România eticheta de „stat imperialist”, PCR având misiunea de a-l sabota din interior, ceea ce, de altfel, l-a și trimis în ilegalitate, în 1924, partidul nerecunoscând integritatea teritorială a României și cerând organizarea unui plebiscit în Basarabia, cu scopul declarat al desprinderii acesteia de țară. De remarcat și faptul că, în acea

perioadă, nu doar conducătorii PCR, finanțat direct de Moscova, erau ne-români, ci și o parte însemnată a membrilor de partid erau alogeni, românii reprezentând mai puțin de un sfert din membrii săi în 1930 – distribuția pe naționalități fiind: maghiari 26%, români 23%, evrei 18%, ruși și ucraineni 10%, bulgari 10%.

În acest context, Gheorghe Cristescu nu a rezistat în poziția de lider al Partidului Comunist decât trei ani, fiind schimbat în 1924 cu maghiarul Elek Köblös. (Abia Gheorghe Gheorghiu-Dej, în 1945, avea să fie următorul secretar general român, succedat, în 1965, de Nicolae Ceaușescu. În urma reglărilor de conturi provocate de lupta pentru putere la vârful PCR, Ștefan Foriș va fi ucis cu lovituri de rangă, în 1946, de către activistul ucrainean al PCR, născut la Tiraspol, Timofei „Pantiușa” Bodnarenko, viitorul general și șef al sinistrei Securității, în perioada 1948-1963, „Gheorghe Pintilie”). În 1926, Cristescu este exclus din PCR, pe motivul colaborării electorale cu „trădătorii renegați” din Partidul Socialist, iar, mai apoi, degringolada lui a continuat: „În 1927 Cristescu și-a creat propria organizație, Partidul Socialist cu ziarul *Izbânda Socialistă*, dar care nu a avut adepti. În 1928, a aderat la Partidul Social Democrat, iar după trei ani se afla în Partidul Socialist Muncitoresc Român, alături de Ștefan Voitec, Leon Ghelerter și Vasile Anagnoste. După scindarea PSMR și formarea Partidului Socialist Independent, trece o perioadă în noua formațiune, care după fuziunea cu gruparea lui Ghelerter se transformă în Partidul Socialist Unitar. În 1938, s-a înscris iar în PSD, însă fără să mai aibă funcții de conducere. După 23 august 1944, noua conducere a țării l-a trimis pe Cristescu în închisoare. Din 1947, este plimbat prin închisori, cea mai mare perioadă petrecând-o

la Canal. A fost rearestat în 1952 de către Direcția Generală a Securității Statului din Călimănești /acolo unde concesionase cândva un restaurant, transformându-se în *exploatare al poporului*/ și închis la Pitești, de unde va fi transferat la Peninsula /lagărul de muncă forțată de la extremitatea dinspre Marea Neagră a Canalului/. Termenul de detenție era de 60 de luni, până la 16 august 1957, dar moartea lui Stalin a grăbit desființarea coloniilor de muncă de la Canal, Cristescu fiind astfel eliberat mai devreme. După ieșirea din închisoare, a participat în 1956 la înmormântarea lui Constantin Titel Petrescu și la înmormântarea Anei Pauker din 1960, fiind singurul fost militant comunist prezent la ceremonie. În 1965, a fost reabilitat de către Ceaușescu, Cristescu refuzând reprimirea în PCR, dar acceptând să participe la congrese, în calitate de ilegalist, ținând chiar un discurs la Congresul al X-lea al PCR din 1969. A decedat pe 29 noiembrie 1973, fiind depus la monumentul din Parcul Libertății, iar după 1989 dus în cavoul familiei de la Bellu”.

Dincolo de cariera sa politică, una apăsător comunistă, Gheorghe Cristescu a avut și o viață personală interesantă: „S-a născut la 10 octombrie 1882 în comuna Copaci, raionul Ghimpați, Regiunea Vlașca, județul Ilfov, azi județul Giurgiu, ca fiu al unui țăran sărac, Mihail Cristescu. A urmat doar 4 clase primare, ca după terminarea acestora să fie nevoit să muncească. În 1901, Cristescu s-a căsătorit cu Aneta Iosif cu care a avut 5 copii: Valeria (care a murit la o vârstă fragedă), Eugenia, Ferer, Tita și Gheorghe (Gogu). Pentru a se întreține pe el și familia sa, Gheorghe Cristescu cosea plăpumi, de aici luând naștere porecla sa, *Plăpumarul*. Pe lângă atelierul de croitorie, el mai deținea în 1904 o agenție de plasare a muncitorilor manuali și șomeri pe strada Sfinților din București. După un timp a renunțat la

această agenție și și-a deschis o prăvălie în Piața Unirii. De asemenea, avea și un atelier de plăpumărie și a luat în concesionare restaurante în București și Călimănești”. Despre el, Pamfil Șeicaru spunea: „Un om muncitor, un negustor sprinten la socoteli, plin de inițiativă și harnic în întreprinderi, Gheorghe Cristescu știa să nu confunde slăbiciunile lui ideologice cu realitățile strict economice. Avea un atelier de plăpumărie și-l conducea cu multă pricepere și nu avea niciun viciu; mai rar om așezat, cu un simț al onoarei de familist ca Ghiță Cristescu”.

Unul dintre cei cinci copii ai lui l-a depășit, însă, în celebritate. Este vorba de fiica sa mai mică, Tita, extrem de frumoasă și aleasă, în 1926, prima Miss România. Din nefericire, povestea acestei femei, considerată una dintre cele mai frumoase din România anilor '30, a fost una tragică. Rezumatul lui Stelian Tănase de pe blogul personal arată că fata plăpumarului comunist, după ce ratase posibilă carieră artistică la care părea să o recomande frumusețea ei uluitoare, se reorientase prioritar spre cuantificarea favorurilor erotice și sentimentale pe bani grei (fapt dovedit și de averea incredibilă descoperită după moartea ei neașteptată): „Tita Cristescu era o demimondenă, întreținută de câțiva bărbați bogați. Fusesse aleasă în 1926 Miss România (conform Dimineața, octombrie 1926) /deși alte surse, inclusiv Wikipedia, o dau încoronată regină a frumuseții abia în 1934, iar unii istorici o creditează cu obținerea acestui titlu în 1929(?)/ A încercat vreme de trei ani o carieră de actriță la Berlin, fără succes. În 1929-1930 a jucat la teatrul Regina Maria în două piese, roluri secundare. De Crăciun, 1935, este găsită în apartamentul ei, din Bulevardul Brătianu nr. 34, otrăvită cu cianură. Gheorghe Cristescu face plângere la poliție, acuzând de crimă pe inginerul Liviu Ciulei. Ciulei, francmason, antreprenor bogat,

era amantul Titei Cristescu de mai mulți ani. Tatăl ei, Gheorghe Cristescu întreținea foarte bune relații cu Ciulei. Tita Cristescu a fost înmormântată la Bellu, fără slujbă religioasă”.

Culmea, ceremonia funerară este transformată de Plăpumaru într-o ocazie de jalnică propagandă ideologică socialist-comunistă: „La mormânt, o fanfară intonează *Internaționala /imnul mișcării comuniste internaționale/*. Cristescu ține pe timpul intonării pumnul ridicat, salutul proletar din epocă. Tita Cristescu era membră a minusculului Partid Socialist Unitar, unde lider era Cristescu tatăl. Aici conducea secția de femei. În timpul procesului, iese la iveală postura ambiguă a lui Gheorghe Cristescu. Și el și ginerele său, avocatul Ionescu-Gregorian, soțul celeilalte fiice, abuzau de inginerul Ciulei, care le vărsa, la cerere, sume de bani, cadouri etc. Fiica sa, de asemenea, își ajută familia din cadourile generoase pe care le primea. A lăsat la moartea ei prematură, avea 28 de ani, o avere evaluată între 3-5 milioane lei, sumă foarte mare, plus blănuri și bijuterii, apartamentul central, de lux, în care locuia etc. Tatăl închidea ochii, și nu se interesa de proveniența banilor. O cunoștea de altfel. Și Cristescu avea o situație materială confortabilă. Avea câteva afaceri, în principal un restaurant pe Bulevardul Carol, frecventat de lume bună, dar mai ales de simpatizanți de stânga, avocați, jurnaliști, militanți socialiști. Inginerul Ciulei venea des aici. Bineînțeles, nici Siguranța nu lipsea, mereu avidă de informații de la sursă”.

Disparația tragică a fostei Miss România a stârnit rumoare și o veritabilă teorie a conspirației. Astfel, ediția ziarului Universul din 11 ianuarie 1936 nota printre ipotezele luate în calcul de anchetatori: „Tita Cristescu, femeie frumoasă și cu relații în lumea bună, putea fi atrasă în vreo organizație de spionaj”.

Ziarul nota că femeia cheltuia prea mult și asta putea însemna că, probabil, era stipendiată de o putere străină.

Afacerea a stârnit, după cum era și de așteptat, ținând cont de renumele victimei, un uriaș interes în epocă: „A fost cel mai mare și cel mai mediatizat scandal de moravuri din perioada interbelică. Presa s-a ocupat vreme de un an de detaliile crimei și de proces, a scotocit viețile celor doi amanți – Tita Cristescu și Liviu Ciulei (tatăl regizorului). Lumea era curioasă să afle detaliile, tirajele au crescut peste noapte. Toată lumea vorbea în oraș numai despre acest proces. A fost sinucidere sau o crimă? Opinia publică, ca de obicei, s-a împărțit în două tabere. 1. Susținătorii inginerului Ciulei, care îl considerau victima unei mașinații și 2. cei ai Titei Cristescu, care o considerau o victimă a unui om influent, mai în vârstă, care, cu ajutorul averii sale, exploata o naivă, tânără și frumoasă femeie”.

Interesantă a fost și poziția adoptată de tatăl victimei. Cu mult cinism, militantul comunist a lăsat durerea la o parte și a realizat că ar putea obține un profit uriaș din această afacere. Astfel, Georghe Cristescu-Plăpumaru „s-a constituit parte civilă, acuzându-l pe inginerul Ciulei de uciderea fiicei sale, cerând despăgubiri de multe milioane de lei. A transformat tragedia fiicei sale într-o afacere. După un proces lung, urmărit pe larg de presă, Tribunalul l-a achitat pe Liviu Ciulei din lipsă de dovezi. Unii au protestat împotriva justiției capitaliste care îi apără pe burghezi, pe cei cu bani. Alții au aplaudat. Zece ani mai târziu, după război, servitoarea din casă a mărturisit că ea a otrăvit-o pe stăpâna ei, Tita Cristescu. Liviu Ciulei era, așadar, nevinovat. Mobilul fusese jaful. Servitoarea subtilizase în timp lucruri de valoare, bijuterii, și se temea că va fi descoperită.

Când s-a descoperit crima, ea nu se găsea în apartament, ci plecase, de Ajun, acasă, în Ardeal”.

La mobilul crimei, deloc una pasională, cum s-a crezut inițial, s-a adăugat și invidia criminală, geloasă pe frumusețea fostei Miss România și înciudată de cadourile extravagante pe care aceasta le primea din partea admiratorilor săi – bijuterii scumpe, blănuri, un automobil de lux, chiar și cochetul apartament din inima Bucureștilor în care demimondena locuia în stil de mare doamnă a orașului cosmopolit. După alte surse, adevărul despre oribila crimă și reabilitarea presupusului ucigaș, atâta amar de vreme blamat de concitadinii săi, s-au petrecut mult mai târziu, la 35 de ani de la comiterea omorului, un preot dezlegat de taina spovedaniei dezvăluind numele ucigașei.

De ce, totuși, s-a bătut atâta monedă pe o posibilă implicare a lui Liviu Ciulei Senior, tatăl regizorului care în 1965 a triumfat pe scena Festivalului cinematografic de la Cannes cu pelicula *Pădurea Spânzuraților*, ecranizarea romanului cu același titlu scris de Liviu Rebreanu?

Explicațiile sunt mai multe. Inginerul Ciulei era bogat și influent, fiind și unul dintre liderii francmasoneriei românești interbelice. La rândul ei, fata militantului comunist și sexoasa câștigătoare a râvnitului titlu „Miss România” era atât de frumoasă încât s-ar fi zis că avea lumea la picioare. Scenariul unei crime pasionale părea gata scris, mai ales că, după șase ani de relație turbulentă nefinalizată însă cu o căsătorie, Miss România se reorientase spre o căsătorie cu un alt admirator al ei din lumea bună a Bucureștilor interbelici, diplomatul Cuza Hotta.

Povestea de amor era, însă, mult mai complicată și implica numeroase alte personaje, cel mai important fiind chiar tatăl fetei frumoase și atât de nefericite, în fond. Pentru fata lui, de

o frumusețe ieșită din comun, comunistul, dar atât de îndrăgostitul de bani, plăpumarul Gheorghe Cristescu a sperat să obțină o partidă bună și să o mărite cu un personaj de vază al vremii: „Așa a ajuns tânăra să se căsătorească la o vârstă fragedă, doar 16 ani, cu Alexandru Ionescu Bujor, un afacerist bogat. Căsnicia s-a încheiat când, împins la cheltuieli nesăbuite de glamourousul său mariaj, Bujor a dat faliment și a rămas sărac. Tita a început să participe la concursuri de frumusețe și destinul ei s-a schimbat în 1926, când a câștigat titlul de Miss România. A căpătat un alt statut, ușile saloanelor celebre i s-au deschis și, în viitor, părea să o aștepte o strălucită carieră în actorie. Tânăra și-a încercat norocul în lumea filmului”, fără prea mare succes, totuși.

Destinul ei a luat apoi deloc imprezvizibile întorsături mondene, încurajate, tacit sau nu, de verosul ei tată, gata oricând să-și abandoneze crezurile comuniste orbit de strălucirea banilor capitaliștilor pe care, cel puțin în teorie, îi ura atât de mult.

Martorii din epocă povestesc că frumoasa Tita a frânt multe inimi și a sucit capul multor bărbați însurați. Printre aceștia s-a numărat și inginerul Liviu Ciulei. Deși era mai în vârstă decât Tita, cu o nevastă și doi copii acasă, Ciulei a făcut o pasiune aproape bolnăvicioasă pentru frumoasa Tita. Mai departe, scenariul este unul binecunoscut, deja clasic: „El suferă de gelozie, fapt pentru care nu de puține ori dă naștere la scandaluri, învinuind-o pe Tita de infidelitate. Uneori îi trage amantei și câte o palmă sau un pumn. Gesturi de «iubire» devenite cunoscute nu numai de apropiații familiei Cristescu, ci și de oameni din cercuri mai largi”, notează V.D. Fulger în cartea *Destine ale regi- nelor frumuseții*. Dragostea cu năbădăi dintre inginerul Liviu Ciulei și Miss România a durat șase ani. Se spune că, de-a lungul